

ИЗЪ ДНЕВНИКА НА ДЖАВКО КЖСООПАШКОВЪ

СТИХОВЕ, КОТЕТА И БЪЛХИ

Възрастнитѣ хора четатъ на ума си. Боятъ се, навѣрно, да не би ония, които ги слушатъ, изведнажъ да станатъ отъ тѣхъ по-учени. А Дана си чете винаги високо. Понѣкога дори на пѣсенъ го кара. Току се извърща, бий се по колѣни, блещи ми се смѣшно, езикъ ми показва. Азъ съмъ се изгналъ на новата черга. Гледамъ, слушамъ, мисля. Отъ време на време бълхи пооловямъ. Тѣй е по-приятно четене да слушашъ.

И азъ забелязахъ, че известни нѣща Дана ги прочита по особенъ начинъ. Сякашъ месо кълца: трака, трака, трака, тракъ! Позапира малко, сякашъ глътва мръвка. И пакъ занарежда: трака, трака, трака, тракъ! И пакъ малко спира като че преглъща нова вкусна мръвка. На всѣки редъ въ края изговаря думи, що звучатъ еднакво: „Куче, случи, учи; котаракъ, пакъ, глупакъ.“ Туй е то стихове.

Цѣлъ день лежахъ вчера, сгу-

шенъ подъ дивана. Дори поотслабнахъ. Тамъ все съчинявахъ. Стихове измислихъ. И съ тѣхъ се гордѣя:

Вънка вѣтърътъ скимти,
Гони златнитѣ листа,
Джавко стихове реди —
И омайва съ тѣхъ свѣта.

Като ги написихъ, азъ се развълнувахъ и цѣлъ день не хапнахъ. Помислете само! Стихове отъ куче! Небивало нѣщо! И въ школо не ходя, нито пѣкъ се срещамъ съ прочути поети!... Нашата готвачка може ли написа стихове такива? А тя живѣй вече тридесетъ години, а пѣкъ азъ две само! После наша Дана не иска да знае, каква знаменитостъ предъ себе си има. Вързала ме въ кърпа, стиснала ме въ скути, ноктитѣ ми търка, както било модно. Мълча и въздишамъ. Тя по-умно нѣщо не може измисли.

Азъ мълча у нея и пакъ съчинявамъ...

* * *

Слагамъ три звездички. Котенца подскачатъ. Майка имъ Писа-